Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 173 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 2-го СЕРПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 2, 1979 No. 173 VOL. LXXXVI.

ЧЕТВЕРТИЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ НА ОСЕЛІ „ВЕРХОВИНА" ПРОЙШОВ З УСПІХОМ

Ґлен Спей, Н. Й. — Як інформує тижневик „Народня Воля", офіціоз Українського Братського Союзу, з четверга, 26-го липня, Четвертий Фестиваль Української Молоді, який відбувся на оселі „Верховина" від 20-го до 22-го липня ц. р., пройшов з великим успіхом при численній участі кількох тисяч осіб з ближчих і дальших осередків українського життя.

Численні мистецькі виступи, виставки і забави заповнили триденну програму фестивалю, у заряді якого був спеціяльний комітет, що його очолював д-р В. Стек. Мистецькими програмами проводив Богдан Зайцев. Фестиваль відкрив у п'ятницю увечері голова УБСоюзу Іван Олексин.

На фестиваль завітала Раїса Мороз та вітала його учасників. Серед визначних гостей, які прибули на цю імпрезу були ген. Петро Григоренко з дружиною, віцепрезидент СКВУ і адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко, головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис і заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, як рівнож багато місцевих американських політичних діячів.

Серед ансамблів, які виступали під час мистецьких програм були: танцювальні ансамблі „Черемош" під керівництвом Дмитра Сороханюка, „Верховинці" під керівництвом Олега Ґензи, вокальний ансамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської, танцювальний ансамбль „Калина" з Торонто під керівництвом Семена Джугана, театральна група з Філядельфії в складі Марко Клос, Роман Кіґницький, Михась Кострицький і Андрій Бойко під керівництвом Романа Шведа та інші. До танців приґравали оркестри „Ізмараґд", „Соняшник" і „Іскра". Мистецькі програми окрасила своїм виступом солістка Оля Гірняк.

Місцева англомовна преса і радіо обширно звітували про цей фестиваль.

СЕРІЯ РОЗ'ЇЗДНИХ РЕФЕРАТІВ 1979 РОКУ

Едмонтон, Канада. — Канадський Інститут Українських Студій інформує, що під час зимового семестру Б. Кравченко, Франсес Свиріпа і Роман Петришин відвідали різні вищі учбові заклади у Летбріджі, Калґарі, Келовні, Камлупсі, Ванкувері й Вікторії.

На початку своїх рефератів Богдан Кравченко розглянув зміни у суспільній структурі України. Друга світова війна призвела зміни, які спричинилися до створення суспільно зрівноваженої нації. Виринули нові освічені мешканці міст, які у посталінському періоді намагалися поставити перед політиками свої вимоги. Б. Кравченко також розглянув „автономістичні" течії в Комуністичній партії України, а також розвиток дисидентського руху. Накінець він застановлявся над тими чинниками, що сприяють відживленню націоналізму в республіці.

Ф. Свиріпа розглянула змальовання канадських українців в англомовних творах, від найраніших заміток про нових імігрантів у пізніх 1890-их роках аж до сучасних. За той час погляди англокельтійських авторів поважно змінилися: від романтичного або критичного опису „людей у баранячих кожухах" до поважних соціологічних та історичних студій розвитку українського життя в Канаді. Автори останніх праць не раз бували українського походження. Спочатку був натиск на достосовання до англійського світу й асиміляції в інтересах канадської держави, але на його місце прийшла тенденція розглядати українських канадців на тлі канадської „мозаїки" та багатокультурности. Хоча якість дослідів поважно поправилася, лишаються поважні прогалини, і доповідачка застановилася над ними з погляду теперішньої орієнтації та майбутніх потреб.

Останнім доповідачем був Роман Петришин. У доповіді „Українські канадці у доземній мозаїці" він розглянув, як постала „етнічна" категорія в Канаді і сучасне та майбутнє українців у суспільній структурі Канади. На його думку етнічність у Канаді окреслюється як одночасно і особиста, і суспільна тотожність, а також як економічна категорія. Вони виринули на тлі історичного колоніяльного змагу, в якому елітарні економічні становища традиційно були в руках англокельтійців. Створився процес наверствування, в якому імігранти долучувалися до французів і творили середню клясу, а індіяни завжди були на споді доземної мозаїки. Доповідач уважає, що у минулому в цій системі „етніки" не мали впливу на ті рішення (щодо освіти, мистецтва чи народного господарства), які могли б сприяти плеканню українсько-канадської тотожности. Відмежувавши українсько-канадську меншину від виринаючої квебекської „нації", доповідач закінчив доповідь закликом до етнічної рівноправности у народному господарстві й розвитку громадської автономії у таких ділянках, як: освіта, засоби зв'язку, суспільна служба й розвага.

„Голос Америки" іґнорує заборону Аятолли Хомейні передавати музику

Вашінґтон. — Хоч іранський мусулманський провідник Аятолла Хомейні заборонив іранським радіостанціям передавати музику як нібито „шкідливий вплив на душу й розум людини", іранці все одно будуть мати змогу слухати музичні програми, які „Голос Америки" далі передаватиме та яких слухають мільйони людей на Близькому Сході.

Видаючи таку, як твердять коментатори, реакційну заборону, Аятолла Хомейні мабуть забув, що іранці можуть слухати передавання „Голосу Америки" та інші заграничні програми. Кілька днів тому Хомейні видав заборону передавати музику через іранські радіостанції, мотивуючи цю заборону тим, що музика є так само „небезпечною" для „душі й розуму" людей, як є наркотики.

Хоч уряд президента Джіммі Картера старається дійти до порозуміння та співпрацювати з Хомейні, то представник „Голосу Америки" заявив, що ця радіостанція в ніякому разі не думає припиняти своїх реґулярних передач до Ірану та сусідніх країн. Щоденні передачі „Голосу Америки" включають всілякі роди музики.

Американська амбасада в Теґрані повідомляє, що іранці цілком не мають тру-

(Продовження на ст. 3)

СОВЄТИ ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ПОГОЛОСКИ ПРО МОЖЛИВІСТЬ „ВИДВОРЕННЯ" АМЕРИКАНСЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА

Москва. — совєтська газета „Ізвєстія", яка є органом Верховної Ради СССР, опублікувала у числі з 30-го липня ц. р. замітку про поширювані в Совєтському Союзі і за кордоном поголоски про можливе „видворення" американського кореспондента Дейвіда Саттера з СССР. Очевидно, „Ізвєстія" заперечує ці поголоски кажучи, що не зроблено ще жадного урядового рішення у цій справі.

Дейвід Саттер, як відомо, є акредитованим кореспондентом газети „Ди Файненшан Таймс" у Лондоні, Англія. Міністерство закордонних справ продовжило акредитацію журналіста тільки до 19-го серпня після того, як урядові совєтські чинники видвигнули проти нього формальне обвинувачення. Совєтська газета повторила деякі обвинувачення проти Саттера, між ними і такі, що він, мовляв, порушував правила їзди автомобілем, керував машиною без відповідного документу, вдавався до бійки з міліціянтами тощо. „Але помимо того, — пише газета, — ще ніхто досі не позбавив його акредитації і не зарядив, щоб він покинув СССР".

У травні цього року Саттер відвідував зі своєю матір'ю і сестрою місто Чорнобиль в Україні і тоді то „Правда України" обвинувачувала Саттера за „образливу поведінку" супроти офіційних представників влади під час його перебування в Україні, домагаючись, між іншим, його „видворення" з СССР. Пізніше пояснювалось, що газета цитувала тільки вислови водія таксі.

Обидві держави — З'єднані Стейти Америки і Велика Британія запротестували в совєтському міністерстві закордонних справ проти нападів на Саттера і домагалися продовження акредитації для нього. Досі, однак, вони ще не одержали конкретної відповіді. Саттер, між іншим жалувався на те, що в часі його відсутности невідомі особи вдерлися до його помешкання в Москві, а ще інші викрали його папери з автомобіля і влада не зробила нічого в тому напрямі, щоб відшукати винуватих за ці вломи.

Дипломати в Москві вважають, що замітка в „Ізвєстіях" появилася мабуть у відповідь на американську і британську реакцію та заяви, що будуть вжити відповідні заходи також супроти совєтських кореспондентів, якщо Москва настоюватиме на „видворенні" Саттера.

У В'ЄТНАМІ ПРОТИ ЗСА БОРОЛОСЬ 300,000 КИТАЙСЬКИХ ВОЯКІВ

Пекін. — Під час в'єтнамської війни від 1964 до 1971 року Китайська Народна Республіка вислала на допомогу Ганоєві 300,000 вояків та допомагала у боротьбі проти ЗСА зброєю, літаками і кораблями.

Про цю допомогу повідомив Янг Ґонгсу, заступник голови делеґації комуністичного Китаю, яка бере участь тут у переговорах з представниками В'єтнаму в справі замирення поміж тими двома комуністичними країнами після збройного конфлікту в лютому цього року. Під час цих бурхливих і безуспішних перего-

(Закінчення на стор. 3)

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ЗАТИСКАЄ РЕЖИМ, ОБМЕЖУЄ ЗВ'ЯЗКИ ІЗ ЗА КОРДОНОМ

Східній Берлін. — Східньонімецький комуністичний уряд почав впроваджувати в життя нові строгі закони, метою яких є обмежити до мінімуму зв'язки німецьких інтелектуалістів і дисидентів із закордонним, головно демократичним світом, і дати можливість тайній поліції ще сильніше затискати режим над інакомислячими особами, які вже від довшого часу критикують політику уряду і домагаються лібералізації та демократизації цілої системи.

Згідно з новими опублікованими законами, кожний німець, тобто громадянин Східньої Німеччини, може бути ув'язнений і засуджений на 12 років позбавлення волі, якщо йому докажуть, що він передає на Захід „компромітуючі" комуністичну систему матеріяли, без огляду на те якого вони будуть характеру: економічна оцінка, характеристика політичних репресій тощо. Інший подібний закон визначує кари для тих осіб, які шукають зв'язків із західніми організаціями.

Нові закони введено у висліді довготриваючих переслідувань і засудів численних інтелектуалістів, які критикували режим не тільки за політичні, але також за економічні недоліки, які фактично довели до загального невдоволення серед населення. Деякі східні берлінці думають, що загострені закони і затискання режиму тісно пов'язані з економічними клопотами комуністичного уряду. Ніхто не здивується, — кажуть деякі відважніші берлінці, — якщо після барабанної пропаганди наступлять драстичні підвищення в цінах на всі продукти. „Згідно з новими законами я навіть не повинен з вами говорити", — заявив один східній берлінець західньому кореспондентові. „Якщо я вам скажу, наприклад, що існує недостача м'яса, або інші продукти подорожіли — це все можуть використати проти мене як образу держави".

Без дискусії і коментування східньонімецький парлямент затвердив закон про обмеження зв'язків із Заходом, мовляв, для „збереження здобутків соціялізму". Закон прийнято в парляменті в червні ц.р., а після 5-ох тижнів мав увійти в силу. Більшість параграфів цього закону відносяться до „політичної зради", яка охоплює також образу соціялістичного ладу, „терор", „саботажі", „зраду державної таємниці" і „антидержавну активність". На підставі нового закону особи, які беруть участь в антидержавних демонстраціях і були покарані колись гривнею, можуть сьогодні одержати 2 роки ув'язнення. Організатори такої демонстрації підлаються вищому покаранню — три роки більше, як було попередньо. За приналежність до підпільної організації чи захоплення державного будинку вимір кари визначатиметься від 5 років вгору.

Дуже турбує 17 мільйонів східньонімецьких громадян загальне обмеження особистої свободи кожного громадянина, якому забороняють вільно виїжджати до інших країн Европи. Крім того, кожний зв'язок з рідними, знайомими чи приятелями на Заході режим може тепер інтерпретувати, як передавання „нелегальних" інформацій на Захід і покарати кожного на 12 років ув'язнення.

„Східня Німеччина не знаходиться на передодні революції чи подібних зрушень, — заявляють західні дипломати, — але режим дуже непевний завтрішнього дня і ця непевність відчувається навіть серед найвищих комуністичних чинників".

„ГЕЛЬСІНКСЬКІ ГРУПИ НЕ ЛИШЕ ПРОДОВЖУЮТЬ ІСНУВАТИ, АЛЕ Й АКТИВНО ДІЯТИ" — ПИШЕ „ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ"

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Друкуємо винятки з дуже вимовної та інформативної статті члена Української Гельсінкської групи, Юрія Литвина, яка, як вже раніше повідомлялося, появилася у самвидавному „Інформаційному бюлетені" Української Гельсінкської групи. Повний текст статті Ю. Литвина буде надрукований на сторінках „Сучасности" („Інформаційний бюлетень" одержало Представництво Української Гельсінкської Групи за кордоном):

„Правозахисний рух на Україні, його засади та перспективи.

Сьогодні вже з твердою певністю і на весь голос можна сказати, що всупереч волі радянського партійно-державного керівництва, всупереч його ідейно-політичним доктринам, всупереч теророві та репресіям над борцями за громадські права і свободу в СРСР — правозахисний рух не знищено. Він існує у Радянському Союзі, як доконаний факт, як суспільно-прогресивне явище, не лише союзного, але й світового значення. ...

Дійсна природа суспільного життя, його органічний поступ вперед, наочно показують той безперечний факт, що інакодумства, будучи суспільним явищем, притаманні всякому суспільству з будь-якими формами та суспільно-політичними структурами. Цей же факт геть спростовує як ліві так і праві тоталітарно-державні теорії, згідно з якими партія, держава, народ є гармонійно ціле, де немає і бути не мусить ні інакодумства, ні політичної боротьби, ні боротьби соціяльно-економічної, ні всього того, що суперечить, чи суперечило б режимові влади. ...

Сучасне інакодумство в СРСР постало з критичного переосмислення радянської дійсности, з критичного ставлення до державности, до її партійно-бюрократичного способу мислення, до її практичної діяльности. ...

Свободолюбство, демократизм є характерними ознаками як українця, так і всієї української нації. Отож і не дивно, що боротьба з іноземним поневоленням велась під знаменами національної самобутности, свободи і демократії (народовласти). На цих засадах була створена Козацько-селянська республіка — унікальне явище того часу! — яка своїм демократичним духом викликала страх і ненависть феодально-монархічного світу. ...

... 250 літ панування на Україні царських сатрапів з їх драконськими методами управління, постійне цькування, гоніння і фізичне винищування людей, що чинили опір беззаконню, не змогли вбити свободолюбний дух України, її ненависть до всіляких форм примусу та гноблення. З найповнішою силою цей рух відбитий в творчості геніяльного Тараса — найбільшого інакодумця України, який став прапором духовної революції українського народу, що спрямувала революцію соціяльну на Україні 1917 року в національно - демократичне русло з якого постала Українська Народна Республіка з її вищим органом — Центральною Радою. ...

Ставлення більшовицького режиму до української нації, по суті, мало чим різниться від ставлення до неї російського царату. ...

І все ж, ні „красний терор", ні голод 1933 року, ні репресії 1934-1937 років, ні післявоєнна боротьба з „бандерівським бандитизмом" не зламала свободолюбивого руху українського народу. Він, як той мітичний Фенікс, згоряє і знову піднімається з попелу. ...

Ідея правозахисного руху на Україні зріла і виношувалась задовго до створення Української громадської групи Гельсінкі. ...

Гельсінкські групи в СРСР не лише продовжують існувати, але й активно діяти. В чому ж їх сила й живучість? ...

Українська Група керується в своїй діяльності правовими принципами, вираженими в Загальній декларації прав людини, Декларацію прав народів і націй, ратифікованих більшістю держав світу, а також Заключним актом Гельсінкських угод, підписаним 35 країнами світу. В своїй правозахисній діяльності Українська Група Гельсінкі не виключає національне питання. Зокрема, українське, яке не розв'язала ні „Великая Октябрская социалистическая революция", ні шестидесятирічне панування „власти советов" на Україні. Питання національного самовизначення є найактуальнішою проблемою в житті українського суспільства.

Виключаючи цю проблему зі сфери своєї діяльности Українська правозахисна група втратила б своє національне і соціяльне обличчя і не змогла б посправжньому виконувати свої правозахисні функції.

Захист прав свобод людини без захисту прав і свобод нації не має під собою ґрунту.

Українська правозахисна група за своїми принципами має вести боротьбу з політикою офіційного і неофіційного великодержавного шовінізму в його найрізноманітніших проявах, захищати право нації на свій самобутний розвиток, без чого не можна вести успішну боротьбу за свободу соціяльну та особисту.

Так само Група буде вес-

(Продовження на стор. 3-ій)

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУВАЮТЬСЯ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Курсанти із своїми викладачами і гостями. Сидять у першому ряді (зліва): управитель Союзівки п. Володимир Квас, Михайло Вавришин, Леся Куропась, д-р Мирон Куропась, головний предсідник УНС д-р Іван Флис, Галя Вавришин та Юрко Журавець.

Союзівка, Керґонксон (В. Л-ць). — Як відомо на Союзівці, відпочинково-виховній оселі Українського Народного Союзу, відбуваються кожного року не тільки дитячі тенісові табори, як теж табори народних танців і співу, але також тритижневі курси українознавства, чи як їх дехто популярно називає курси української культури, якими від самого початку, аж до несподіваної смерти в 1975 році, провадив відомий педагог проф. д-р Василь Стецюк.

Цьогорічними курсами керує д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника УНСоюзу і колишній спеціяльний асистент президента Джералда Форда для етнічних справ. Крім обов'язків керівника, д-р М. Куропась викладає на курсах історію України, історію українського поселення в З'єднаних Стейтах Америки і як окремий предмет — розвиток московського імперіялізму. Крім д-ра М. Куропася викладачами на курсах є: Михайло Вавришин, який викладає політичну географію, історію українського поселення в Канаді, а в другому тижні розпічне лекції про дисидентський рух в Україні; Юрко Журавець — українська мова і література; пані Галя Вавришин — українські народні танці; пані Леся Куропась — спів, музика, вишивка, писання писанок. Остання, — як інформував д-р М. Куропась автора цієї замітки, — підготовляє великий концерт, який відбудеться на закінчення курсів, присвячений недавно замордованому у Львові композиторові Володимирові Івасюкові.

Курсанти також мають змогу оглядати фільми, слухати награну на платівки і магнітофонні стрічки музику композитора Івасюка та інших, відбувати прогульки до історичних місцевостей нюйоркського стейту, брати участь у мистецьких програмах, що їх підготовляє керівник цих програм на Союзівці панна Аня Дидик, забавитись на товариських вечорах і побувати в українському середовищі на протязі трьох тижнів. Курсанти мають в пляні також відвідати приміщення головної канцелярії УНСоюзу і видавництва „Свобода" та інші українські установи.

Відкриття курсів відбулося у понеділок, 23-го липня ц.р., у присутності головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса, управителя Союзівки п. Володимира Кваса, усіх викладачів, батьків і гостей.

Відвідуючи курси під час лекцій, автор цієї інформації мав змогу побувати на викладах деяких учителів, оглянути лектуру, якою користуються викладачі і курсанти, спостерігати зацікавлення курсантів предметами тощо. Немає сумніву, що за діло взялися фахові та відповідальні особи, які докладають максимум зусиль, щоб предмет, який їм доручено викладати, дійшов до свідомости студентів і залишив в них тривалий слід. Наприклад, вже з перших лекцій історії України студенти довідуються про політичну структуру української держави під час княжої доби і про її важливість для української історії. Для кращого розуміння предмету учителі шукають порівняння цієї структури на Заході в сьогоднішних днях. Під час викладів використовується широку літературу, частину якої було роздано студентам, як заявив д-р М. Куропась, „для домашніх студій".

Крім того кожного кінця тижня відбуваються іспити, тобто підсумування завченого матеріялу, що вдержує курсантів в постійному зацікавленні предметом з якого вони мусітимуть здати цей практичний іспит.

Курси закінчаться 11-го серпня ц.р. загальним іспитом і, як вже було сказано, великою мистецькою програмою, яка включатиме танці, співи, рецитації тощо.

ЗСА домагаються побачення з трьома заарештованими в ЧССР американцями

Вашінґтон. — Речники Державного департаменту ЗСА заявили, що уряд поробив усі заходи, щоб добитися дозволу побачитися з трьома заарештованими в Чехо-Словаччині американськими громадянами, яких чехо-словацький комуністичний уряд обвинувачує за перепачковання Біблій. Ці ж речники відмітили, що три американці — Албіон Бакінґем з Віллов Ґров, Пенсильванія, Ленор Ґант з Ґейлебурґу, Ілліной, і Майкел Биркс з Ферфекс, Каліфорнія, була заарештовані ще 3-го липня на чехословацькому кордоні, коли в них знайдено Біблії вартости понад 1,000 долярів.

Американська амбасада не була поінформована про арешт аж до 11-го липня. Чехо-словацькі поліційні речники заявили, що представник амбасади не може побачитись з трьома заарештованими до 7-го серпня ц. р. Ця непрактикована у цивілізованому світі форма арешту і промовчування самого арешту викликала загальне осудження у вільному світі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поворот Америки до давніх впливів

Від довшого часу американська публічна опінія, себто ті особи, що беруть в ній активну участь почали дискутувати про стан ЗСА та їхню теперішню ролю та значення у світовій політиці. Під час і після відступу Америки з Південного В'єтнаму в 1975 р., наступив ряд важливих подій, які до великої міри знезвтралізували Америку та частинно відсунули її на другорядне місце на світовій політичній шахівниці.

Друга світова війна залишила Америку наймогутнішою державою світу. Мілітарно Америка мала безсумнівну перевагу в світі, і що більше, вона мала послідовну політичну ціль: вдержати свободу у вільному світі, цю свободу, якій постійно загрожував зростаючий комунізм, центром якого тоді був СССР, який всілякими способами старався поширити свої впливи.

Через Плян Маршала, Доктрину Трумана, зломання Берлінської бльокади, Корейську війну, і т. д. — все це надало Америці великий престиж як дійсного оборонця свободи. Президент Джон Кеннеді сказав, що американці „є сторожами на валах свободи". Через ряд оборонних договорів в Европі, на Близькому Сході, в Південносхідній Азії та Південній Америці, ЗСА старалися не допустити до комуністичного загарбання, будучи переконані в існуванні „теорії доміно", що кожна держава, яка попаде під комуністичну владу, спричинить упадок сусідньої держави.

Під час затяжної В'єтнамської війни, яку, згідно з твердженням деяких американських військових спеціялістів, уряд ЗСА дуже не старався виграти, наступила велика апатія і розчарування серед американського народу.

Частинний американський „відворот" з поля бою в обороні свободи, — твердять деякі аналітики, — позначився зірванням зв'язків з Тайваном, непередбаченою Вашінгтоном революцією в Ірані та позбавленням Америки одного із її сильних і багатих союзників в цій важливій частині світу, другою війною у В'єтнамі, комуністичним переворотом в Афганістані, хаосом в Туреччині, нафтовим шантажем країнами ОПЕК, втручанням і мілітаризмом Куби та СССР в Африці, зокрема в Анголі та Мозамбіку, і тепер — лівий переворот у Нікарагуї.

Навіть в такій важливій ділянці закордонної політики як права людини, які президент Картер означив як „основу закордонної політики ЗСА", Америка не виявила належної послідовности, бо часто уживала концепцію про права людини як „батіг" проти слабих союзників Америки (Чіле, Полуднева Корея), але порівняльно рідше у відношенні до СССР.

Знаний колюмніст Вілліям Ф. Баклі у своїй недавній статті цитував ряд прикладів про піддержку міжнародного тероризму Москвою з обширної праці Браяна Козіє, голови Інституту для Студій Конфлікту в Лондоні. Відомо, що СССР вишколює комуністичних пропагандистів та терористів в Інституті Леніна та Університеті Патріса Люмумби в Москві. Американські представники в ОН виголошують довгі промови проти тероризму, але ніколи не вказуючи пальцем на винуватих. Навпаки, представники ЗСА далі вірять в „добру волю" СССР та стараються не допустити до конфлікту з СССР.

У тижневім журналі „Ню Йорк Таймс" з 22-го липня 1979 р. є знаменита стаття під заголовком „Пора Америці здержати відступ", яку написав Бен Дж. Вотенберг, голова Коаліції для Демократичної Більшости. У статті він з'ясовує всі слабості Америки та характеризує теперішню закордонну політику Америки як дальший відступ з поля бою. Він годиться, що президент Джіммі Картер має слушність, коли говорить, що ми живемо в новій добі. Одначе, твердить автор, хоча це правда, що це нова доба, але її основні вартості не збережуть Америки. Тому вже тепер починає бути замітно як маятник знову хилиться вправо, вже третій раз в цьому сторіччі. Але покищо проблема в тому, що Америка має силу, але не хоче її застосовувати. Стара приказка, що „мир осягається через силу" — таки дуже правильна.

Але поволі американці починають розуміти, що їхня культура, їхні вартості та їхні ідеали таки варто обороняти і то тепер, заки Америка, втративши свою силу через власну вину не стане другорядною потугою і не зможе вести вільного світу проти зазіхань комуністичного бльоку, веденого Совєтським Союзом.

Панас Феденко

РЕАКЦІЯ, ДИКТАТУРА, ПАТРІОТИЗМ

Великі події, що від кінця XУIII віку сталися в Европі, заступили давню релігійну ідеологію політичною. В середньовіччі і в добі перед Освіченістю XУIII століття людей різних націй об'єднувала релігійна приналежність. Англієць католицької віри чув себе ближчим до католика-француза або німця ніж до англійця-протестанта.

Велика французька Революція від 1789 року поширила між освіченими людьми різних націй світоглядову (ідейну) спорідненість. Кличі революції — „свобода, рівність, братерство" — захоплено прийняли люди різних національностей поза Францією. Вони готові були помагати французам обороняти їхню республіку проти монархічної реакції та воєнної інтервенції. Німецькі, польські й інші республіканці прилучилися до французьких революціонерів, вони бажали перемоги революційної Франції. Приміром, німецький республіканець Анахарсіс Клоц був активним учасником Французької Революції і був ворогом німецької агресії проти французької Республіки. Німецькі республіканці надіялися, що поразки німецьких реакційних держав у війні з революційною Францією принесе вільне життя німецькому народові.

В Першій світовій війні (1914-1918 р.) в царській Росії було поширене „поражевство": через ненависть до реакційного режиму, люди сподівалися, що поразка Росії у війні приведе царський уряд до упадку і це відкриє шлях до свободи й поступу.

Відома позиція групи російських большевиків на чолі з Леніном, що перебувала під час війни в Швайцарії: Ленін доручив своїм довіреним партійцям вступити в контакт з Олександром Гельфандом (Парвусом), котрий діяв у спілці з німецькими розвідчими органами, щоб викликати бунт населення проти царського режиму в Росії. Для Леніна конституційна держава — Німеччина, на чолі з кайзером Вільгельмом, не була така страшна як царський режим, що панував самодержавно в Росії.

У Німеччині від 1933 року прийшов до влади диктатор Гітлер. Ленін назвав диктатуру владою, що необмежена ніякими законами і спирається на фізичне насильство. Гітлер здійснив цю формулу: він став у Німеччині абсолютним володарем-тираном. 1939 року Гітлер проти ради видатних німецьких генералів, почав агресію проти Польщі і цим викликав Другу світову війну. Успіхи Німеччини в перших роках війни не запаморочили знавців воєнного мистецтва і політиків під диктатурою Гітлера. Вони не вірили в перемогу фюрера, „найбільшого полководця всіх часів" (так назвав Гітлера його міністер Ґерінг): критики воєнних плянів Гітлера бачили, що могутня Американська Республіка не покине окупованої Европи на поталу німецькому фюрерові. Теж союз Сталіна з Гітлером тверезі німецькі стратеги не вважали за тривалий і боялися, що Німеччині доведеться вести війну на Заході й на Сході, як це було за Першої світової війни.

Уже перед походом армії Гітлера на Польщу в 1939 році почала рости опозиція в політичних і військових колах Німеччини. Люди, що звикли шанувати право і законність, бачили в режимі Гітлера небезпеку для держави й народу. Навіть у самій партії Гітлера, що мала комедну назву — „Націонал-Соціялістична Німецька Робітнича Партія", були визначні особи-противники деспотизму „фюрера" (напр. Отто Штрассер, Рем та інші).

Окремі особи й групи, ворожі до воєнної політики Гітлера, котра на їх погляд вела Німеччину до руїни, шукали виходу: одні вірили, що вдасться зліквідувати диктатуру в Німеччині, коли не стане Гітлера. Отже треба убити тирана-диктатора. Це спробував зробити німець Ельснер у Мюнхені 9 листопада 1939 року: він положив бомбу в залі, де промовляв Гітлер до своїх партійців. Бомба розірвалася, але запізно. Гітлер перед вибухом бомби скінчив промову і покинув будинок, де відбував перед тим віче.

Були й інші противники тиранського режиму, котрі надіялись через убивство Гітлера вивести Німеччину з війни і врятувати мільйони людей від даремної смерти. Полковник граф Штауфенберг підклав бомбу в кімнаті головної команди, де 20-го липня 1944 року відбував нараду з генералами Гітлер. Бомба вибухла, але фюрера не вбила.

Декотрі патріоти Німеччини надіялися, що режим Гітлера завалиться наслідком невдач у війні. Вони бажали перемоги західніх держав над арміями Гітлера. Так думав полковник (пізніше генерал) Остер та інші, що служили у центральній установі військової розвідки (Абвер).

У Берліні Остер тайно передавав команді армій Франції, Бельгії й Голляндії відомості про дні й години атаки німецького війська на ці країни в 1940 році; але стратеги в Парижі, в Брюсселі та в Гаазі цим вісткам не вірили.

При кінці війни до змови проти Гітлера прилучилися визначні політичні діячі й військові маршали, генерали: вони хотіли скинути диктатора, досягнути замирення на Заході й не пустити совєтських армій на Европу. Однак у Лондо-

(Закінчення на стор. 3)

Л. Рихтицький

БРОДИ І УКРАЇНСЬКА ЗБРОЯ

Чому ми придаємо такого значення битві під Бродами? Чи тільки тому, що там впало стільки героїв нашої визвольної боротьби? Або тільки тому, щоб вшанувати їх світлу пам'ять? А може, щоб ламати руки розпачливо над смертю стільки молодих людей — квіту нашого народу?

Ні. Герої визвольної боротьби падуть в Україні кожного дня від пам'ятного літа 1914 року. Світлу і вічну пам'ять цих героїв ми вшановуємо щорічно, численними академіями і панахидами. І рук ми не ламаємо над їхніми могилами. Навпаки, ми присягаємо відстояти їх ідеї збройно і докінчити розпочате діло.

Значення великої битви під Бродами для нас у тому, що це вперше від славних днів Армії УНР та Галицької Армії знов на фронті війни в Европі станула регулярна, бойова, велика українська одиниця. Це був зв'язок майбутньої української армії, доброї армії, із дисципліною, що нею встоялась німецька армія протягом шести років майже проти всього світу. Залишаючи на боці політичні міркування, Українська Дивізія отримала свій вишкіл чи не з найбільш професійних вояцьких рук. На випадок прихильного нам розвитку подій Українська Дивізія була б стала кадровим кошем української національної армії. Що так не сталося тоді — не значить, що так не станеться в майбутньому і тому треба завжди добре подумати, заки поквапно рішати, брати нам зброю до рук чи не брати, навіть, коли вона не завжди із дуже прихильних нам рук.

Бо все значення такого підходу до справи — це власне зброя. Із зброєю йде вишкіл, йде військова наука, росте „еспрі де кор" — дух армії, росте традиція і росте віра народу в свої сили. Вмарш муштрованого, вишколеного війська викликає в населення ентузіязм, поширює віру в перемогу, запалює серця молоді. Бо це є зброя. Зброя сама собою не стріляє і вона невтральна. Щойно у вояцьких руках вона набуває свого національного призначення і вояцькі руки з неї стріляють, куди і як потрібно.

Бо зброя в руках — це випростані плечі, це гордо піднесена голова, Це погроза — і це сила. Зброю носять тільки вільні люди, і ті, хто її носить — вільні, справді вільні. Зброя вирішує проблеми, що їх не можуть вирішити дипломати. Зброя є останнім суддею. Наполеон говорив, що битву виграє той, хто приводить на поле бою останній свіжий батальйон. Битву виграє той, хто кінчить її зі зброєю в руках.

Українська зброя має за собою величаві традиції історичного минулого. Часом не віриться, читаючи сторінки нашої історії, що справді брязкіт наших мечів звучав переможно на вулицях Константинополя, що справді наші армії маршували в інтересах української державної рації по болгарській, хозарській, московській і польській землях, що справді могутня Польща ягайлонської епохи падала на коліна перед зброєю гетьмана Хмельницького, що згинула під Конотопом московська армія і що бракувало нам тільки кількасот тисяч вояків, щоб у 1918 році змінити мапу Східньої Европи та зберегти світ від червоної московської пошести.

Українська зброя не має чого стидатися. За нею величнє минуле і перед нею світле майбутнє. Але нам треба дух і традиції української зброї плекати й шанувати, щоб майбутній український вояк не мав за собою цієї довгої перерви, що її мали наші батьки після Полтави.

У дусі української зброї сімдесят тисяч нашої молоді зголосилося до Дивізії. І в дусі нашого історичного призначення вони взяли зброю до рук. Не знецінюймо нашою байдужістю їх чину. Ми не знаємо, що нас чекає завтра, але знаємо всі, що тільки зброя дасть нам змогу розв'язати раз на все проблеми Сходу Европи. Наша, безперечно висока, національна культура зберегла нас, як народ, але не виграла нам Визвольної Боротьби в зударі з нашим ворогом. Зброя була б вирішила цю боротьбу в нашу користь, але у нас зброї було мало, замало. У майбутньому нас чекає те саме. Ми мусимо зброєю вирізати на мапі кордони нашої батьківщини і зелений столик не дасть нам нічого, якщо за нашими дипломатами не стоятиме вишколена, дисциплінована українська армія.

У цьому дусі зрозуміння, дусі плекання традицій зброї треба нам зустрічати пропам'ятні дні наших битв, а зокрема свіжу ще в пам'яті битву під Бродами. В цьому дусі треба нам розуміти суть і міць української зброї й треба нам у неї вірити. Шабля була подругою українського козака. Зброя є подругою модерного українського вояка.

Нашим друзям, що впали під Бродами 35 років тому назад в обороні української національної рації, ми хочемо передати наше запевнення: спіть спокійно, українські соколи, наш нарід зберігає ваші ідеали, сьогодні вже кується зброя духа і завтра — зброя криці. Недалекий вже час, коли й ви почуєте знов маршовий ритм українських полків і дивізій і встанете поруч нас до вирішного, переможного бою! Безсмертна слава вам, друзі і товариші зброї!

А. Галан

ЗГАДАЙМО НЕВМИРУЩОГО В СЛОВІ

Тікаючи світ-за-очі з „батьківщини всіх трудящих", ми не могли укладати собі якихось плянів на майбутнє. Ми знали тільки одне: позаду нас чекають страждання і смерть, а впереді жевріла надія вижити й сказати своє слово відносно того, чому ми втекли. Зосим Дончук, письменник з Божої ласки, не марнував часу і вже з перших років еміграційного існування, тяжко працюючи фізично, почав „сплачувати рахунок минулому".

Тоді ще вільний світ був під гіпнозою „союзника", майже не знав, що творилося за лаштунками держави з претенсійною назвою — Союз Совєтських Соціялістичних Республік. Насправді ж, нічого совєтського, себто узгоджувального, і нічого соціялістичного там не було, а панувала людоїдська диктатура „вождя народів" і ним наставлених менших „вожденят".

У своїх романах, основаних не на фантазії автора, а на пережитому, баченому й чутому, Дончук, задовго до солженіцинського „Архіпелага", показав той „Архіпелаг" внутрі країни, показав переконливо, з наведенням багатьох безсумнівних фактів, з яких вдячно скористається історик наступного віку.

Від дня смерти З. Дончука проминуло вже п'ять років, але його творча спадщина свіжа й жива, в ній зафіксовано не тільки колишнє, а й теперішнє, бож СССР існує далі, система лишилась незмінною, хоч змінилися її керівники. Діяпазон Дончукових творів широкий, він не обмежується життям „тамтешнім", а заторкує й близькі нам теперішні події.

На жаль, з кожним роком маліє читацьке коло, що цікавиться українською книжкою. Тепер у моді переклади, всупереч шевченковому; „І чужому навчайтесь, і свого не цурайтесь". Та не будемо докоряти еміграційній горстці, адже український народ перебуває там в Україні, і прийде час, коли остаточно впаде залізна куртина, коли книги Покійного Дончука займуть своє заслужене місце на полицях українських бібліотек, витіснивши звідти режимну макулатуру.

У п'яту річницю смерти письменника Дончука, схилимо голову в поклоні його пам'яті й подяці за те, що він зробив для нашої літератури.

З МОГО ВІКНА

БУРЯ НАД ВАЙЛДВУДОМ

Вона прогриміла бомбардувальним вогнем, спалахнула каскадою блискавок, безліччю „бенгальських вогнів", що займались ланцюговим горінням, мов на екрані „Дісні".

Та вже над ранком і сліду від бурі не було. Відважні вакаційники вийшли на ранній прохід, а він у Вайлдвуді, вздовж побережжя моря такий якийсь заспокійливий, такий здоровий. Частенько чесаний пісок, мов дівоче волосся, кладеться довгими хвилями.

Меви, вірні супутниці проходів, плетуть біля вас тонконіжні, дрібні візерунки, стелиться морський туман, насичений краплями солі, а ви, босоніж, закаптуривши голову, бродитеходите побережжям, п'єте цілющу прохододу, п'єте здоров'я.

А потім біля десятої, оживають знечев'я вулички, розквітають квітами парасолі, розстеляються барвистими фарбами квітчасті й смугасті рушники.

Обсмалені сонцем юнаки вилазять знову „на чати", а дівчата в „фіґових листочках" виблискують обсмаженим тілом. Либонь і ось ця громовиця — це голос гніву за перебільшену мірку...

А діти, як і колись, будують замки з піску. Споконвічна дитяча творчість, та чи тільки дитяча?

Іноді розгойдане море кине на берег дарунки, і вони, мов військові шоломи, лягають на чистий пісок. Бідні морські створіння так і гинуть від спеки без води.

А захід сонця такий над морем спокійний, такий мрійливий.

Спонтанний, збурений пісок копичиться дикими гривами. Втомлені меви вже не плетуть візерунків, дико скиглять, а ви, босоніж, закаптуривши голову, ходите-бродите побережжям, шукаєте пройдених днів, днів вакацій, що так непомітно, так швидко пройшли, і чей ви щезли, пропали в синіх хвилях води...

Іванна Савицька

В ПОЛЬЩІ ГОСПОДАРСЬКИЙ ЗАСТІЙ

Варшава, Польща. — Пресове агентство Ройтерса, на підставі польської державної статистики, інформує про великий застій в економіці, зокрема в сільському господарстві, будівництві, транспорті й інших ділянках господарського життя Польщі. Варшавські урядові чинники стверджують, що причиною цього застою була гостра зима і часті зливні дощі.

Звідомлення, яке охоплює перше півріччя 1979 року, підтверджує також раніші здогади на Заході, що, наприклад, польське сільське господарство дуже відстає і що в господарській системі панує майже повний застій.

К. Крупський

АНАТОЛІЙ КУЗНЄЦОВ І ЙОГО „БАБИН ЯР"

[1]

У „Свободі" з 16-го червня 1979 року була надрукована вістка про те, що у Лондоні, Англія, помер на удар серця письменник Анатолій Кузнєцов, проживши тільки 49 років.

Втеча, а радше неповорот Кузнєцова до Совєтського Союзу в 1969 році, а відтак публікація його книжки „Бабин яр", тобто друге, вже заграничне видання книжки, мали широкий відголос у світовій пресі і тому думаю, що нашим читачам, які не мали нагоди познайомитися з названою книжкою цього письменника, буде цікавим перечитати слідуючі думки як про самого письменника, так і про його книжку „Бабин яр".

Кузнєцов народився і зростав у Києві. Його батько росіянин, а мати українка. Коротко перед нападом гітлерівської Німеччини на Совєтський Союз в 1941 році, батьки Кузнєцова розвелися і дальше дванадцятилітній тоді хлопець виховувався при матері та її родичах, які походили з української кріпацької верстви. В родині панувала українська мова і вона була першою розговірною мовою Анатолія.

Особа цього письменника не може бути обоятною для нас українців хоч би тому, що його перша й найбільша літературна праця „Бабин яр" — це літературно-мистецький твір, в якому описана трагедія не тільки київських жидів (як це дехто під впливом фільму „Голокавст" та деяких публікацій міг би подумати). Це твір, в якому уміло представлена трагедія усього населення Києва, а тим самим представлена трагедія і населення цілої України, яке тоді опинилося під брутальним чоботом спрагненого завоюванням німецького мілітаризму.

У „Бабиному ярі" автор описує багато з того, що йому самому і його близьким прийшлося пережити під німецькою окупацією.

А пережив він під німцями дуже багато і декілька разів смерть зазирала в очі цього дуже мудрого хлопчини, який ще тоді зробив собі постанову пережити те воєнне лихо, щоб після війни розповісти світові про те зло, якого так багато зазнало населення України.

Малий Анатолій безмірно любив свій рідний Київ та був гордий з історичних пам'яток столиці України. Він з болем душі переживав усе те, що так жорстоко нищили в його рідному місті німецькі „Культуртреґери".

Уже в часі німецької окупації малий Анатолій накреслював собі зміст до своєї майбутньої книжки. Одного разу його мати, коли чистила хату, знайшла записки Анатолія і як перечитала їх, то розплакалася. Вона заохотила сина продовжувати свої записки. Мати Анатолія з професії була дуже доброю вчителькою початкових кляс народної школи. Вона багато читала й сама посідала гарну збірку книжок.

На жаль, після побідної війни виявилося, що не все те, що автор написав, може бути опублікованим в його країні. Наприклад, в 1961 році, Анатолій подав свій рукопис „Бабиного яру" редакторові журналу „Юность" в Москві, але той негайно повернув авторові рукопис з наказовою інструкцією нікому не показувати свого рукопису та усунути з нього ввесь „протисовєтський матеріял".

Авторові не залишалося іншої ради, як виконати „побажання" редактора. Він переписав рукопис пропускаючи все, що забажав цензор, але Кузнєцов потайки зробив собі фільм з оригіналу і закопав той фільм у землю.

У передмові до заграничного видання „Бабиного яру" (видане в 1970 році, в Ню Йорку) автор каже, що те, що залишилося після цензури, в корені перевертало зміст оригіналу.

Щойно в 1966 році той спотворений „Бабин яр" був опублікований в Совєтському Союзі. Його видали в декількох мовах мільйонними тиражами.

Втікаючи на Захід авторові пощастило забрати зі собою захований фільм. Таким чином видання „Бабиного яру" з 1970 року, в Ню Йорку англійською мовою виглядає досить оригінально. При кінці свого вступу автор пояснює, що текст написаний звичайним друком — це текст совєтського видання. Товстішим друком надруковане все, що було сконфісковане в совєтському виданні, а додатки, які автор зробив в міжчасі, подані в клямрах.

Правда, що тих додатків багато нема, але товстий друк густо вкриває цілу книжку і в багатьох місцях сягає понад десяток сторінок. Нюйоркське видання „Бабиного яру" має всього разом 478 сторінок. На обкладинці книжки цього видання, під назвою книжки, сказано, що це документ у формі новелі, а в тексті книжки, на сторінці 14, автор каже: „Все що я пишу в цій книжці могло б бути заприсяжене зізнанням перед найвищим судом. Я готовий взяти відповідальність за кожне слово. В цій книжці все зарекордоване правдиво так як воно сталося".

Цікаво, що наведена цитата є надрукована товстим друком, а це означає, що совєтська цензура не дозволила надрукувати цього. В іншому місці книжки автор каже, що в його книжці нема ні одної видумки, а все є тільки правдивими фактами.

Чого тільки не довелося робити малолітньому Анатолієві під час німецької окупації для того, щоб рятувати від голодової і холодової смерти себе, свою матір, дідуся і бабцю. Декілька разів він пережив ситуацію, яка грозила йому очевидною смертю. Наприклад, його „місія" до Вишгороду, де хлопець міг загинути без найменшої вістки. Хлопець пробував торгувати папірцями до курення, папіросками та ще дечим, але цей торг приносив йому більше клопоту чим доходу, та ще й був дуже небезпечним. Німці робили облави там, де показувалися найменші прояви чорного ринку. Згідно з німецьким розпорядком діти, які мали 13 років, мусіли працювати і коли Анатолій сягнув такого віку, то він працював в декількох місцях, але як можна було працювати тоді, коли голод дошкулював.

Зимою, щоб не замерзнути в холодній хаті, таки треба було придбати якогось опалу, якого тоді в місті страшено бракувало. Анатолій ішов на закрути вулиць, де трамваями тягнули на відкритих плятформах торф. На скруті вулиці такий транспорт сповільнював швидкість і тоді можна було вискочити на плятформу та скинути трохи торфу. „Я навчився скоро вискакувати на ті плятформи і скакав як кіт" — каже автор.

Не раз він не заставав здобичі на місці, де він її скинув, бо її забрали вже ті, що не мали відваги і сприту вискакувати на плятформи в русі. Часом треба було зводити бої з тими суперниками. Одного разу, на таких плятформах везли цукрові буряки, хлопець наскидав їх чимало, але до хати приніс він тільки три, бо решту забрали інші хлопці, які так само як Анатолій полювали на все, що тільки під руки навинулося.

Як врадувалися тими трьома буряками мати і бабця, яким голод вже добре дошкулював, бо в хаті вже не було що в рот вложити. Одного разу, коли хлопець переходив з одної плятформи на другу, він втратив рівновагу і падаючи повис на руках між плятформами. Він змушений був кричати і благати помочі, бо висіти на руках він довго не міг, а якщоб не вдержався і впав, то колесо слідуючої плятформи могло б переїхати його праву ногу. Ті, що провадили транспортом остановили його, однак, вони хотіли затримати хлопця. Хлопець скоро збагнув їх замір і вчасно дав ногам знати.

Щоб не журити матері, хлопець не розказував їй про такі неприємні пригоди.

Коли я довідався зі „Свободи" про смерть Кузнєцова, то відразу прийшли мені на гадку нужда і страхіття, які Кузнєцов описав в „Бабиному ярі", більшість яких він сам переживав. Безумовно, що такі переживання підкопали здоров'я письменника і могли стати головною причиною його передчасної смерти.

В останніх роках подія в Бабиному ярі в 1941 році стала причиною закидів роблених деякими колами жидів у сторону цілого українського народу. Фільм „Голокавст", будова парку „Бабин яр" в Денвері, штат Кольорадо, та деякі публікації у зв'язку з цими акціями часто суґерують непоінформованій публіці гадку немовби то українці на спілку з німцями вбивали жидів в Бабиному ярі тощо. Думаю, що проти таких закидів книжка Кузнєцова „Бабин яр" може бути дуже допоміжною і тому я щиро поручаю заінтересованим українським читачам познайомитися з нею.

Пишучи про масове вбивство жидів Кузнєцов також згадує про українську поліцію, яка допомагала вбивати жидів у Бабиному ярі. Він пише про одного чоловіка у вишиваній сорочці та з вусами як у Тараса Шевченка.

[Продовження буде]

День Української Динини в Рочестері

На заклик СФУЖО, жіночі організації Рочестеру, Н.Й, а саме: 46-ий і 47-ий Відділи СУА, 17 Відділ Українського Золотого Хреста, Сестриці ім. св. Ольги церкви Ботоявлення та Сестриці церкви св. Покрови та запрошені виховники Пласту і СУМА, учителі „Рідної Школи" та представники Українського Конгресового Комітету, як координуючого чинника створили Осередок Діяльности Українського Року Дитини. Намічено ряд імпрез, постановлено влаштувати допівіді та інформації в радіо і телевізії про правдиве становище української дитини на Україні.

Першою імпрезою в рамцях Українського Року Дитини був спільний весняний концерт усієї української дітвори нашого міста, що відбувся 1-го квітня у залі церкви св. Покрови. В дальшому плянуванні дитячих імпрез намічено костюмову забаву осінню та показ дитячих талантів.

Концерт, що відбувся 1-го квітня був під кличем: „Дитина — скарб нації". Участь в концерті взяли: Дитяча Світличка Відділів СУА, садочок та школа при церкві св. Покрови, діти парафіяльної школи св. Йосафата, учні „Рідної Школи", члени „Танцювальної школи „Черемош", члени Пласту та СУМА. Програмові доповіді виголосили гості з-поза Рочестеру, а саме: виховна референтка Головної Яправи СУА Ірина Лончина з Детройту та учителька дитячої світлички член Виховної Комісії СУА Чікаго — Дана Дика.

Ірина Лончина пояснила присутнім, що собою означає Міжнародний Рік Дитини, та яке становище ми, як українці, повині до нього заняти. В першу чергу, ми повинні посилити зусилля над втриманням української дітвори і молоді серед нашої громади, звернути увагу на вивчення української мови та підготовити це молоде наступне покоління до праці в суспільному житті наших товариств та організацій. Американське оточення повинно докладно запізнатися із умовами, які панують на Україні, для чого ми мусимо використовувати усі засоби інформацій, як часописи, радіо та телевізію.

А Дана Дика зупинилася на з'ясуванні теперішього положення дитини в Україні. Наші діти не вчаться української мови, тільки російської, не отримують правдивих інформацій з історії України, примушувані вирікатися батьків, українців, а то й бути покараними за „провини" своїх батьків, як це сталося із Юрієм Шухевичим та багатьма іншими.

Усі діти, що брали участь у концерті, були старанно підготовані. Всі вони одягнені в українські народні одяги, співали пісні, танцювали народні танки, вигологували вірші, грали на інструментах. Мило було глядіти на перші спроби малят із світлички, а дальше на більш трудніші виступи старшої молоді. Вершком концерту був злучений дитячий хор, який прекрасно відспівав пісню „Земле моя" сл. Б. Будного, муз. Е. Осідача під дири диригуванням надзвичайно талановитої дириґнти дитячих хорів Ярн Кекін.

Імпреза залишила справді зворушливе враження на глядачах. Діти раділи із нагоди „пописатися" перед старшими, а батьки, бабусі дідусі та вся громада з успіхів наших дітей. Всі розійшлися із твердим переконанням, що „Дитина — це скарб нації" і тому їй треба присвятити максимум нашої уваги тепер і в майбутньому.

Мирослава Приймак

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

„Іван Світличний — людина, критик, поет"

На закінчення передвакаційного сезону, з рамени Пластового Куреня „Верховинки" і Літературно-Мистецького Клюбу б Ню Йорку, відбувся у пятницю,15-го червня ц.р. літературний вечір в пошану Івана Світличного літературного критика і поета, що карается тепер в совєтських концтаборах, засуджений в 1972році на дванадцять літ за „антирадянську агітацію й пропаганду".

У цьому пам'ятмому вечорі взяли участь :Надія Світлична — сестра, Наталя Лівицька-Холодна, Григорій Костюк і Ольга Кириченко-Шуган. Провадила вечором — пл.сен. Ніна Самокішин.

Вечір відкрив голова Клюбу інж. Тарас Грицай привитавши дуже сердечно всіх авторів вечора зокрема сестру поета Надію Світличну, яку присутні гості зустріли оваційними оплесками та передав ведення програми вечора п.Самокішин.

На вступі п.Самокішин присвятила декілька теплих слів відсутньому поетові, якого українська громада належно оцінює за його літетературну діяльність, любов до Батьківщини і виступи в обороні свого народу проти московського окупанта.

Після цього вступу, також гарно прівітала знану петку і письменницю Наталю Лівицьку-Холодну і Ольгу Кириченко-Шуган, передаючи слово пані Лівицькій-Холодній. Бесідниця схарактеризувала Івана Світличного як поета, що творив тюремну поезію-сонети, як передше творили Богдан Кравців і Володимир Янів. Його сонати повні бадьорости і віри в майбутність України. Він тепер один з найвизначніших наших поетів — на жаль пропадає в Субірі. Своє коротке слово про поета.переплітала п-і Холодна відчитуванням його поезій.

З черги п-і Шуган з мистецьким хистом і ніжним відданням вітчитувала поетичні твори поета, як ось: „Тарас Бульба", „Приморозок", „Орел", „Осінь у Пущі Водуці", „Фавст покаянний", „Відбій", „Парнас", „Самота", „Сонет влячности", „Моя свобола".

Доповідь про Світличного, як мислителя, літератора і критика мистецтва, виголосив почесний голова Об'єднання Українських Письменників„Слово" Григорій Костюк, який у перших своїх словах подякував „Верховинкам" і ЛМКлюбові за влаштування цього літературного вечора в пошану заслуженого для української культури літератора. Як глибоко гуманний мислитель - Світличний сміло виступає проти кермованого совєтським режимом напрямку в літературі, в якій мало пишеться про звичайну правдиву людину,а так багато про роботів-автоматів, що засмічують теперішню так звану літературу. За наказом підбраних контролерів теперішні борзописці в Україні пишуть про телята, про надої молока, але про людське життя, як воно справді проходить-нічого. Один шабльон, одні сюжетні схеми, багато про партійних у всіх майже творах-романах і як каже Світличний - самі дрібні ідеї-гвитики.

У дальшій своїй знаменитій доповіді, промовець проаналізував творчість Івана Світличного, зокрема його сатирично-полемічну рису, його славний лист до Миколи Бажана і багато інших писань, характеризуючи його як незламного борця правди, великого українського, патріота справжнього титана за гратами.

Після короткої перерви, провідниця вечора п-іСамокішин привітала тепло присутнього на залі маестра Йосипа Гірняка, якого присутні зустріли рясними оплесками, опісля сказала декілька гарних слів про присутню п-і Надію Світличну, що стала членкою пластового куреня „Верховинки".

Дуже мило, сердечно, з любов'ю сестри згадала брата Налія Світлична, зворушливо змальовуючи його особовість, його делике і різнорідне знання, його гумор в розмовах, його ралість в очах, коли велась розмова про речі близької його серцю, закінчуючи прекасним віршом присвяченим її братові.

Присутні гості - близько 200 осіб ісвоїми спонтанними оплесками подякували всім автором цього пам'ятного вечора за правдиво душевні переживання. Пані Самокішин подякувала всім виконавцям програми і ЛМКлюбові за гарну співпрацю, а голова Клюбу провідниці вечора і всім „Верховинкам" що численно прибули на вечір, також всім авторам поіменно, що у своїх доповідях чи спогалах пошанували борця за українську правду в делєкому Сибірі, обларовуючи Налію Світличну, письменницю Наталю Лівицьку-Холодну, пл.сен.Ніну Самокіш та Ольгу Шуган в'язанками живих квітів піл довготриваючі оплески зворушених гостей.

Б. Б-о.

„Голос Америки " іґнорує...

(Продовження зі стор. 1)

дноців слухати передачі „Голосу Америки", чи будь-яких інших закордонних станцій.

Хоч Хомейні не потребує спеціяльного судового дозволу робити обшуки у мешканнях своїх громадян, одначе припускають, що іранський уряд буде мати великі трудноці допильнувати, чи іранці слухають закордонних радіостанцій, тим більше, що нова іранська ґенерація вихована в західній культурі і звичаях, яких їм буде тяжко позбутися під натиском такого режиму, яким є влада Аятолли Хомейні.

У В'ЄТНАМІ ПРОТИ ЗСА...

(Закінчення зі стор. 1)

ворів дійшло до взаємних обвинувачень, виключно з ревеляціями про співучасть китайських збройних сил в індокитайському конфлікті, про що звітував Янґ Ґонґсу під час пресконференції в понеділок, 30-го липня.

Виявленням цих нових фактів про співучасть китайців у в'єтнамському конфлікті Пекін старався доказати свою доброзичливість у відношенні до Ганою та бажання вдержувати добрі відносини.

Крім вояків, КНР доставив тодішньому Північному В'єтнамові 2 мільйони рушниць, 37,000 гармат, 179 літаків і 145 кораблів, — згідно з твердженнями Ґонґсу. Більшість китайських вояків були затруднені при обслузі протилетунських гармат, при побудові доріг і мостів та при доставі зброї на фронтові лінії. Понад 1,000 китайців згинуло у Північному В'єтнамі, — твердив Ґонґсу, — підкреслюючи, що китайські вояки не перебували на території тодішнього Південного В'єтнаму. Це вказувало б на те, що китайці згинули під час бомбардувань Північного В'єтнаму американськими літаками.

Під час війни було відомо, що Північному В'єтнамові допомагають совєтські і китайські „дорадники", але їх точне число не було відоме. В'єтнамці тепер твердять, що це число було „дуже мале" і заперечують твердження речника делеґації КНР.

Переговори поміж представниками КНР і комуністичного В'єтнаму продовжуються в атмосфері взаємних обвинувачень, що обидві сторони приготовляються до нового конфлікту. Дипломатичні кола твердять, що вигляди на будь-які успіхи переговорів — малі та що небезпека нового зудару існує далі.

Відзначення річниці Патріярха Йосифа в Ірвінґтоні

Дня 18-го лютого ц. р. громада Нюарку — Ірвінґтону та околиці гідно і велично відсвяткувала 87-ий день уродин і 40-ліття хіротонії Їх Блаженства Отця Йосифа — Патріярха Помісної Української Католицької Церкви.

У місцевій церкві св. Івана Хрестителя відслужено Літургію у намірені Найдостойнішого Ювілята; багато вірних приступило з цієї нагоди до св. Причастя. Під час Служби Божої співав церковний хор, який на закінчення відспівав многолітствія Голові нашої Церкви і Молитву за Патріярха.

О год. 5-ій відбувся концерт у честь Їх Блаженства у виповненій залі Народного Дому в Ірвінґтоні. Концерт відкрила голова Відділу Товариства за Патріярхальний устрій ПУКЦеркви Олександра Яськів, а маленька Дж. Будньович склала китицю рож у стіп портрета Патріярха, продеклямувавши „молитву за Патріярха". Доповідь „Патріярх — новозавітний Йосиф, оборонець прав Церкви і народу" виголосив Василь Пасічняк. Змістом доповіді були життьовий шлях і діяльність Патріярха, його пляни і наша до них постава. Опісля слідувала мистецька програма з участью М. Мусійчук-Кокольської, сопрано Ню Йорк Ситі опери, при акомпаньяменті Ґалі Клим, фортепіянове сольо Уліти Ольшанівської та виступ Бандуристів під мистецьким керівництвом Володимира Юркевича. При кінці концерту Іванна Кононів виконала рецитацію в супроводі бандур.

Програма концерту викликала враження молитви до Всевишнього, немов би ми всі злучились в одне, нерозривне кільце, об'єднане великою ідеєю єдности Церкви і народу. Шкода, що на концерті було мало шкільних дітей і молоді. Зате було трьох місцевих священиків.

Господарем цих святкувань був місцевий Відділ Товариства за Патріярхальний Устрій ПУКЦеркви. До успіху свята причинилася співпраця Іванни Кононів.

З. Т.

Пам'яті Грицко-Левицької

Із волі Всевишнього відійшла у Вічність в суботу, 24-го березня ц. р., у Трентоні, Н. Дж., на 85-му році життя бл. п. Павлина з дому Грицко-Левицька. Похорони відбулися у вівторок, 27-го березня ц. р., на місцевому цвинтарі Пречистої Діви Марії, де її тлінні останки спочили в спільному гробі разом з її мужем.

Покійна народилася 15-го листопада 1894 року у Винниках біля Львова, де вона по закінченні народної школи й учительського семінара у Львові, була довгі роки учителькою. Молодою дівчиною вона була свідком та брала участь у Визвольних Змаганнях 1914-1920 років. Під час Другої світової війни вона також була активна. Разом зі своїм чоловіком, д-ром Ярославом Левицьким колишнім нотарем у Винниках і старшиною УГА, який за німецької окупації був начальником особового відділу Української Допоміжної Поліції у Львові, вона неоднократно наражувала своє життя „за друзів своя". Завдяки інтеліґенції та патріотичному вихованні, до чого сприяли члени її славної родини — бл. п. інж. Євген та д-р Володимир і Маруся Врецьони, Покійна разом з чоловіком вчинили чимало добра для тодішніх мешканців Львова, зокрема для жидів, з яких неодин сьогодні завдячує їм своє життя. А коли творилася Українська Галицька Дивізія й почала діяти Українська Повстанська Армія, вони обоє всяко сприяли нашим хлопцям, защо німецька окупаційна влада аж ніяк не могла бути їм ...вдячною.

Після війни, в переселенчих таборах Німеччини, Покійна продовжувала свою багатогранну діяльність, навчаючи дітей приватно і в таборових школах, впоюючи в них знання про Україну, її шляхетні звичаї й культурні надбання та закріплюючи в них любов до Бога й батьківщини. Після прибуття в 1951 році до ЗСА, в Трентоні, Н. Дж., де вона з чоловіком поселилась та де вже проживала її родина, аж до останніх днів її благородного й трудолюбивого життя, яке не завжди було послане на самих рожах, вона продовжувала свою діяльність як учителька. По смерти чоловіка в 1961 році, вона жила з вдовиної лепти, густо-часто жертвуючи свої ощадности на різні релігійні та громадські цілі. Була постійним платником Національного Датку УККА, читала й передплачувала українську пресу й книжки та важко переживала всі неполадки життя нашої спільноти. Її хрустальний характер, лагідна вдача й глибока релігійність, могли б бути для неодного з нас прикладом в житті, в якому не лише хліб насушний та матеріяльні користі мають бути головними атрибутами. Всі свої ощадності вона залишила для Церкви в Потребі та для українських сиріт у Бразилії. В любові до Бога й України вона жила, працювала й померла тихо й скромно, як тихим і скромним було її життя.

Під час похоронів і на заупокійній тризні, якими займалися члени її родини, в далеку дорогу її прощали: Іван Р. Костюк, д-р Олександер Вороняк і д-р Анна Бойцун. Замість квітів на свіжу могилу учасники похоронів пожертвували 175 долярів, на Церкву і Патріярший Фонд.

(юко)

„ГЕЛЬСІНКСЬКІ ГРУПИ..."

(Закінчення зі стор. 1)

ти боротьбу проти будь-яких проявів національної ворожнечі в Українській РСР.

Українська група координує свою діяльність з Московською групою і виступає за найтісніший союз і солодарність всіх правозахисних груп СРСР і вбачає в цьому запоруку успіху правозахисного руху в Радянському Союзі.

Інтереси Групи, як Московської та і Української на Заході представляє член Групи в екзилі генерал Петро Григоренко — один з піонерів правозахисного руху в СРСР.

Вступ до Української громадської групи Гельсінкі не обмежується національним походженням, професійними, освітніми та іншими ознаками. В Групу приймаються всі ті, хто поділяє загальні принципи правозахисного руху в цілому і його національні особливості зокрема. Група веде і надалі буде вести боротьбу проти всіляких політичних тенденцій в правозахисному русі.

Член Української громадської групи Гельсінкі — **Юрій Литвин**

Квітень 1979

РЕАКЦІЯ, ДИКТАТУРА...

(Продовження зі стор. 2)

ні й Вашінгтоні не вірили в силу демократичної опозиції в Німеччині і вимагали безумовної капітуляції німецького війська.

Приклади з давньої і нової історії показують, що диктаторський режим не може об'єднати сил народу для спільної творчої праці. Так, диктатура Муссоліні в Італії викликали сильну опозицію проти славолюбного „дуче": противники фашистського режиму бажали поразки Італії у війні, яку слідом за Гітлером, затіяв Муссоліні.

Тиранія диктатора Сталіна погасила охоту до оборони в населенні Совєтського Союзу на початку походу Гітлера на Схід. Тільки звірства німецьких окупантів збудили рух спротиву проти німецької окупації, але не з любови до диктатури Сталіна. Піддані тирана надіялися, що слідом за Гітлером, прийде кінець і комуністичній диктатурі.

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ШВАҐРА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА БУДАСА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
дня 6-го СЕРПНЯ 1979 р.
в церкві СВ. МИХАЇЛА
в Гартфорді, Конн.

У глибокому смутку:
дружина — АННА
Діти і Родина

Волею Всевишнього Господа
у вівторок, дня 3-го липня 1979 року, в Клівленді, ЗСА, несподівано відійшов у Вічність

бл. п.

ОМЕЛЯН МАКОГІН

народжений 7-го грудня 1921 року в Зарваниці, пов. Підгайці. Активний суспільно-політичний діяч, кореспондент українських часописів і журналів, інформаційно-пресовий референт Головного Комітету Підгаєчан, співробітник збірника „Підгаєцька Земля"

Похорони відбулися в п'ятницю, 6-го липня 1979 року, з Української Помісної Католицької Церкви св. Покрови на цвинтар Бруклин Гайтс.

•

За почином д-ра Максима Задойного, родина й учасники похоронів, замість квітів на могилу, зложили датки на Видавничий Фонд Збірника „Підгаєцька Земля":

Королюк Роман і Марія з синами (Торонто)	$ 100.00
Макогін Оксана з дітьми	70.00
Войтович Петро і В. (Балтимор)	25.00
Ліщинецький Василь і Родина (Клівленд)	25.00
Комарницька Марійка (Торонто)	25.00
Папіж Василь і Галина (Детройт)	25.00
Д-р Стельмах Зеновій і Оксана (Детройт)	20.00
Д-р Задойний Максим і Анна (Клівленд)	10.00
Іваськевич Михайло і Марія (Міннеаполіс)	10.00
Колодчин Василь і Ліда (Детройт)	10.00
Сушко Михайло (Клівленд)	10.00
Кудла Володимир і Марія (Емерстбурґ	10.00
Палка Марійка (Клівленд)	10.00
Бойцун Роман і Анна (Торонто)	10.00
Сулима Дмитро і Марія (Детройт)	10.00
Кассараба Роман (Клівленд)	10.00
Сена Ярослав (Детройт)	10.00
Панас Іван і Анна (Клівленд)	10.00
Стельмах Володимир (Торонто)	10.00
Палка Іван і Антося (Клівленд)	10.00
Іваницький Микола (Акрон)	10.00
Філяк Михайло (Клівленд)	10.00
Лаврів М. і Ю. (Клівленд)	5.00
Монастирський Юліян (Клівленд)	5.00
Палка Дмитро (Клівленд)	5.00
Кравчук Ярослав (Клівленд)	5.00
Сікора Василь (Клівленд)	5.00
Лагошняк Дмитро (Клівленд)	5.00

Горем опечаленій вдові, Вш. Пані Оксані, Дітям та всій Родині складаємо наші глибокі співчуття. Жертводавцям щиро дякуємо.

ГОЛОВНИЙ КОМІТЕТ ПІДГАЄЧАН
Детройт, 27-го липня 1979 року.

✝

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що у вівторок, 31-го липня 1979 року відійшов від нас у Вічність на 67 році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

АНТІН ЗВАРИЧ

ПАРАСТАС відбудеться у п'ятницю 3-го серпня о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Насевича при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН у суботу, 4-го серпня 1979 р. з того ж похоронного заведення о год. 8-ій рано до церкви Царя Христа, а опісля на цвинтар у Факс Чейс, Філядельфія.

Горем прибиті:

дружина — ТАТІЯНА
син — МИКОЛА
сестра — МАРІЯ з Родиною в Польщі
брат — АНДРІЙ з Родиною в Україні
сестра — ТЕКЛЯ з Родиною в Україні

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує О. Твардовський

І-ша дружина копаного м'яча УСВТ ,,Ч. Січ" В ,,Мейджор Дивізії"

Успішно закінчила свій сезон І-ша дружина ,,Ч. Січі". в зимовому турнірі в закритій залі, що проходив на протязі 10-ох тижнів у січні і лютому. ,,Ч. Січ" не зазнавши поразки здобула звання і нагороди чемпіонів.

У лігових грах І-ої дивізії Шейфер Ліги Ню Джерзі, що проходили в осінніх і висняних місяцях, які закінчилися у кінці травня ц. р., ,,Ч. Січ" здобула нагороди віцечемпіонів і разом з цим аванс до найвищої кляси копаного м'яча в Ню Джерзі, якою є ,,Мейджор Дивізія" Шейфер Ліги.

У складі І-ої дружини, що здобула цей новий успіх в минулому сезоні виступали: Ф. Брийді, Ю. Бакун, Д. Бакун, А. Охрименко, С. Мельник, В. Миргород, А. Бакун, О. Фурман, Ф. Данігин, І. Калинович, Р. Ганич, Б. Ілич, Г. Маїк, А. Попович, Д. Лішко, Т. Парк. Про відником і змагуном був Михайло Паливода. Видатними співпрацівниками провідника були: Іван Калинович, Андрій Ґбур і Любомир Рудзінський.

Кінцевий показник табелі гор І-ої дивізії Шейфер Ліги, сезон 1978/79

	гор	точок
1. Пассейк П.А.Л.	18	32:4
2. УСВТ ,,Ч.Січ"	18	26:10
3. Петерзон Спорт Б-с	18	22:14
4. Лос Пампос С. К.	18	18:28
5. С.К. ,,Віступа"	18	17:19
6. Ошен Кавнті С.К.	18	17:19
7. Ґоя С.К.	18	12:24
8. Бриджвотер С.К.	18	11:25
9. Есекс Юнайтед	18	7:29
10. Бозкурт С.К.	18	6:30

Отже в наступному сезоні що почнеться вже в половині вересня, українці, любителі цього спорту в Північному Ню Джерзі, матимуть змогу відвідувати і активно піддержувати своїх українських спортовців, у їхніх змаганнях із сильними професійними клюбами підсиленими визначними змагунами з Польщі, Портуґалії, Еспанії та інших країн, як теж змагунами, що в літніх місяцях змагаються у професійних клюбах НАСЛ і АСЛ. Уже можна набувати сезонові квитки на домашні гри ,,Ч. Січі" по значно зниженій ціні в домі УСВТ ,,Ч. Січ", або окремих членів Управи Т-ва.

Відбиванка

	сети
Ч.Січ — Монтклер В.К.	2:1
Ч.Січ — Л.А. Тирнерс	2:1
Ч.Січ — Пл Старс В.К.	2:0
Ч.Січ — Савт Орандж	2:0
Ч.Січ — С.О. ,,Кугарс"	0:2

Мейплвуд 9 червня 1979 р. Цими змаганнями жіноча дружина ,,Ч. Січі" закінчила свій цьогорічний сезон у Відбиванковій Федерації ЗСА. В звітовому турнірі, що його влаштував відбиванковий клюб Савт Орандж ,,Кугарс", ,,Ч. Січ" злобула нагороди другого місця, а Ірена Паславська трофей найкращої змагунки дефензиви.

Перше місце осягнули спортовики клюбу ,,Кугарс", які в цьому турнірі перемогли всіх своїх суперниць. Провідником і тренером цього клюбу є Євген Чижович. Склад ,,Ч. Січі" в цьому турнірі: Х. Басняк, Д. Твардовська, І. Паславська, М. Ганич, П. Гол, П. Котляр, М. Бояр. Провідник Нестор Паславський.

Кінцевий показник турніру:

	точок
1 С.О. ,,Кугарс"	10:0
2. Ч.Січ	8:2
3. Савт Орандж В.К.	2:8
4. Л.А. Тирнерс	2:8
5. Ол Старс В.К.	2:8
6. Монтклер В.К.	0:10

Вістки з України

Продовжується сезон копаного м'яча в усіх лігах Совєтського Союзу. Найкращі українські дружини, що виступають у вищій лізі, в 10-ій рунді здобули такі вислідки:

,,Динамо" Київ — ,,Кайрат" Алма-Ата 2:1
,,Шахтар", Донецьк — ,,Арарат", Єреван 2:0
,,Зоря", Ворошиловград — ,,Пахтакор", Ташкент 4:1
,,Чорноморець", Одеса — ,,Динамо", Тбилісі 0:1

Після тієї рунди в показнику табелі гор веде український клюб ,,Шахтар" з 18:2 точками. Таку саму кількість мають грузини з клюбу ,,Динамо" Тбилісі, але гірше відношення голів. ,,Динамо" Київ займає 4-те місце з 13:7 точками, ,,Чорноморець" 6-те місце — 10:12 точок, ,,Зоря" 15-те, 7:13 точок.

Львівські ,,Карпати" в боротьбі за поворот до вищої ліги з першої — ремісували на виїзді в Кишиневі з місцевим ,,Ністру" — 2:2, досі мають здобутих 20 точок і займають друге місце за Ярославським ,,Шинником", який веде після 14-ти гор з 24-ма точками. Добре тримається ,,Металіст" Харків у цій же лізі, який займає 5-те місце. Слабше виступають: ,,Дніпро" Дніпропетровськ, ,,Спартак" Івано-Франківськ, ,,Металург" Запоріжжя, ,,Таврія" Симферополь і СКА Одеса.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОСИП МАТКІВСЬКИЙ, член УНС Відд. 13 Б-ва св. Николая у Вотервліт, помер 12 січня 1979 р. на 75-му р. життя. Нар. 1903 р. в с. Бережниця, Самбір, Україна; членом УНС став у 1951 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Теодозію, синів: д-ра Зенона і д-ра Володимира та 9 внуків. Похорон відбувся 16 січня 1979 р. на цвинтарі св. Николая у Вотервліт. Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Павло Шевчук, секр.

МАРІЯ КУЗІВ, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, померла 25 січня 1979 р. на 73-му р. життя. Нар. 1907 р. в Яричові Новім, Україна; членкою УНС стала в 1948 р. Залишила у смутку сина Романа з дружиною, доньку з мужем, 5 внуків і правнучку та сестри: Ольгу і Стефанію. Похорон відбувся 29-го січня 1979 р. на цвинтарі св. Карла у Фармінґдейл, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Палідвор, секр.

ПАВЛО С. ЗАЯЦЬ, член УНС Відд. 204 Т-ва ім. А. Ґончаренка в Ню Йорку, помер 14 січня 1979 р. на 27-му р. життя. Нар. в Ню Йорку; членом УНС став у 1975 р. Залишив у смутку батька Павла, маму Ельзу і бабусю Варвару. Похорон відбувся 19 січня 1979 р. на цвинтарі Ґейт оф Гевен в Ню Йорку.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ПРОКІП ҐАВАЛЮХ, член УНС Відд. 106 Б-ва св. Николая в Чікаґо, Ілл., помер 17 січня 1979 р. на 87-му р. життя. Нар. 1891 р. в Зах. Україні; членом УНС став у 1941 р. Залишив у смутку дочки Маю і Анну, сина Володимира, 9 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 20 січня 1979 р. на цвинтарі св. Николая в Парк Рідж, Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ІВАН ПРОЦЬ, член УНС Відд. 460 в Лондоні, Онтаріо, помер 19 лютого 1979 р. на 64-му р. життя. Нар. 1914 р. в Ярославі, Україна; членом УНС став у 1964 р. Залишив у смутку дружину Розалію, дві дочки: Олю і Любу з чоловіками та сина Ореста. Похорон відбувся 23 лютого 1979 р. на цвинтарі св. Петра в Лондоні, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Гаринч, секр.

МИХАЙЛИНА СТЕФАНИШИН, членка УНС Відд. 167 Б-ва св. о. Николая в Толідо, Огайо, померла 14 лютого 1979 р. на 83-му р. життя. Нар. 1896 р. в Поморянах, Зборів, Зах. Україна; членкою УНС стала в 1935 р. Залишила у смутку сина Михайла і дві внучки. Похорон відбувся 17 лютого 1979 р. на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Вельґан, секр.

ІВАН МУДРИК, член УНС Відд. 318 Б-ва Т-ва св. Ольги в Нортгамптон, помер 13 лютого 1979 р. на 64-му р. життя. Нар. 1915 р. у Фоґелсвілл, Па. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Варвару і сина Роберта. Похорон відбувся 16 лютого 1979 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Нортгамптон.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН СЛОНСЬКИЙ, член УНС Відд. 39 Т-ва Українська Січ в Сиракюзах, Н. Й., помер 11-го лютого 1979 р. на 57-му р. життя. Нар. 1922 р. у Волі Якубовій, пов. Дрогобич; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Стефанію, матір Євдокію в Україні, сестрінка Андрія та приятелів в Україні й на еміграції. Похорон відбувся 14 лютого 1979 р. на цвинтарі укр. кат. церкви св. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ЙОСИП ЕВАХ, член УНСоюзу Відд. 361 Т-ва ,,Дністер" в Ню Йорку, помер 10 травня 1979 р. на 90-му р. життя. Нар. в 1889 р. в селі Чорний Острів, Львів, Україна і став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку дочку Анну, сина Григорія, невістку Марію, чотири внуки і п'ять правнуків і ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 15 травня 1979 р. на цвинтарі Оливна Гора в Маспет, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
С. Чума, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

влаштовує з доручення
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ТА ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

в днях 31-го серпня і 1, 2 та 3-го вересня 1979 року

на кортах ,,СОЮЗІВКИ"

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за індивідуальні першості
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на рік 1979
І ЗА ЧАШІ
УНСОЮЗУ, ,,СОЮЗІВКИ", ,,СВОБОДИ" ,,УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" і п-ні МАРІЇ ДУШНИК

в поодинокій грі:
ЖІНОК - ЧОЛОВІКІВ - МОЛ. - СЕНЬЙОРІВ (35-44) - СЕНЬЙОРІВ (45 і 55 р.) ЮНАЧОК ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.)

Зголошення до змагань враз із вписовим по $ 5.00 приймає:

UNA ESTATE SOYUZIVKA
c/o Anya Dydyk
Kerhonkson, N. Y. 12446

до 22-го серпня 1979 р. Додаткових зголошень перед початком змагань не приймається, бо льосування відбудеться на засіданні Комісії на передодні змагань

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ЯТНИЦЯ, 31 СЕРПНЯ — год. 1:00 по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатись в цій рунді одержать окреме повідомлення від проводу турніру до **середи, 29-го серпня.**

СУБОТА, 1-го ВЕРЕСНЯ — год. 8:30 рано на Союзівці: 1-ша рунда юначок (всі групи), сеньйорів (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 рано в Ню Полц: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Ню Полц: турнір переможених. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньйорів (55 р.).

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочий ст.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатись в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

на басейні ,,СОЮЗІВКИ"
СУБОТА, 1-го ВЕРЕСНЯ 1979 РОКУ
о год. 11-ій вранці

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

ЗА ПЕРШОСТІ УСЦАК-у, ЗА МАНДРІВНУ ЧАШУ УНСОЮЗУ У ДРУЖИННОМУ ТОЧКУВАННІ ТА ЗА МЕДАЛІ І НАГОРОДИ УНСОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях для хлопців і дівчат:

8-10 років
25 м. — довільним
50 м. — довільним

11-12 років
25 м. — довільним
50 м. — довільним
25 м. — грудним
4 X 25 м. гінці — довільним

13-14 років
50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — грудним
100 м. — змінним
4 X 50 м. гінці — довільним

15 років і вище
50 м. — довільним
100 м. — довільним
100 м. — грудним
100 м. — змінним
4 X 50 м. гінці — змінним

Обмежень щодо числа учасників в поодиноких конкуренціях не буде.

Змагуни (-ки) можуть брати участь у не більше як 3-ох індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях.

Зголошення до змагань, подаючи назву товариства чи організації, ім'я і прізвище, вік, конкуренції і $ 1.50 вписове від особи, слід посилати на адресу:

Dr ROMAN SLYSH
88 BOXWOOD DRIVE
HERSHEY, Pa. 17033
Tel.: (717) 533-6091

Додаткові зголошення можна подати перед початком змагань на басейні о год. 9:30 рано.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

ЗМАГАННЯ ПРИСВЯЧЕНІ 85-РІЧЧЮ УНСОЮЗУ

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ
ПРОСИМО ВИТЯТИ ТА ВИСЛАТИ РАЗОМ З ОПЛАТОЮ $ 5.00.
(Зголошення без вписового не приймається)

1 Ім'я і прізвище: ....
2 Адреса (по-англійськи): ....
3 Телефон: ....
4 Дата народження ....
5 Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь: ....
6 Клюбова приналежність: ....

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club.